25/02/2019

Слово на Пловдивския митрополит Николай по повод годишнината от интронизацията на Българския патриарх Неофит

Ваше Светейшество,

Ваши Високопреосвещенства

и Преосвещенства,

боголюбиви Отци,

обични в Господа братя и сестри,

На днешният ден – 24 февруари, преди шест години, тук в този велелепен храм извикахме три пъти „Достоен” и поздравихме новия предстоятел на родната ни Българска православна църква – Негово Светейшество Неофит, Патриарх Български и Митрополит Софийски. Всички си спомняме онова чувство на радост и на душевна лекота, с които бяха преизпълнени сърцата на всички ни, ясната увереност, че сам Свети Дух в този ден направляваше нашата църква, за да вземе тя най-правилното решение и да направи най-

добрия избор. Всички си спомнят, вярвам, по колко прозрачен и публичен начин беше проведен Патриаршеския избирателен събор в този ден, преди шест години. Ще отворя една скоба, за да кажа нещо, което ми се струва важно. Да, в събора на архиереите, патриархът е само пръв между равни. Православната църква е действително демократична, защото е действително съборна и, тъй като неин глава е Сам Господ Иисус Христос, в земното проявление на църковната организация не може да има първенствуващо лице, на когото всички да се кланят безропотно и когото раболепно да слушат. И слава Богу, че е така. Същевременно обаче е напълно погрешна мисълта, че няма значение кой е патриарх или, че при избора на патриарх могат да играят роля други съображения, освен промисъла на Светия Дух. Ние знаем, че когато църквата трябва да избира, нейният избор се направлява само и единствено от Светия Дух. А Светият Дух посочва този, от когото земната църква има най-голяма нужда. На днешния ден, преди шест години, Светият Дух насочи сърцата ни към тогавашния русенски митрополит Неофит. И не трябва да спираме да благодарим на Бога за това, че насочи избора ни към архиерея, от когото, както показа времето, нашата църква в момента има най-голяма нужда.

Българската православна църква показа и доказа в онзи ден, че моралният авторитет, който тя има в нашето общество е напълно заслужен. Този авторитет се крепи на неотклонното придържане на Църквата към догматите, каноните и като цяло към определени ценности, които са извечни, което се доказа и от избора на Негово Светейшество Патриарх Неофит. Понеже е богочовешки, жив организъм, Църквата има и някои специфични черти на характера, които също допринасят за нейния авторитет. Измежду тях бих откроил смирението, търпението и смелостта. Преди шест години нашата Църква избра за свой предстоятел човек, който притежава и смирение, и търпение, и смелост.

В днешните времена, в които егоизмът, гордостта и алчността заплашват да разрушат самите основи на обществото Църквата трябва да дава пример за смирение. Негово светейшество Патриарх Неофит непрекъснато ни дава пример за смирение. И ние трябва да му благодарим за това.

В днешните времена, в които трескавостта, динамиката и припряността непрекъснато водят до вземането на грешни и грешни решения Църквата трябва да дава пример за търпение. Негово Светейшество Патриарх Неофит непрекъснато ни дава пример за търпение. Когато ни призовава и нас към търпение той всъщност ни предпазва от вземането на прибързани,

конюнктурни решения, които може да се окажат грешни, а такива по начало са всички прибързани, конюнктурни решения. И ние трябва да му благодарим за това.

В днешните времена, в които меркантилизмът, конформизмът и угодничеството към силните на деня заплашват да унищожат свободата, Църквата трябва да дава пример за смелост. Негово Светейшество Патриарх Неофит непрекъснато ни дава пример за смелост. През шестте години на досегашното му благодатно служение, изпълнено със смирение и търпение, той така ръководи Българската православна църква, че тя многократно изяви своята смелост и не допусна компромис по нито един от фундаменталните въпроси на нашата вяра. И всички ние трябва да му благодарим и за това.

Нашата църква може и да изглежда малка, но тя е църквата на Св.Св. Кирил и Методий, на Св. Княз Борис-Михаил, на Светите Климент, Наум, Ангеларий, Сава и Горазд, на Св. Цар Петър, на Св. Йоан Рилски и на стотици още светци и мъченици. От тази наша малка църква са излъчени импулси, които са преподали православието и са белязали и обусловили историческото и културно развитие на огромни територии и много други народи.

Тази наша малка църква е афтокефална от 927-ма година, а нашия патриаршески престол са седели велики учители и светители, начело със Св. Патриарх Евтимий. На него седяха предшествениците на Патриарх Неофит – блаженопочившите патриарх Кирил – спасителя на българските евреи и патриарх Максим, който буквално спаси Българската православна църква от пастта на безбожната диктатура, преведе я през хаоса и ни я завеща единна и здраво стъпила върху скалата на православието. Сега по волята на Светия Дух катедрата на българските патриарси е поверена на Негово Светейшество Патриарх Неофит, за да може той със своите смирение, търпение и смелост, да обединява, да води и да дава пример, както на нас, неговите скромни съработници на Божията нива, така и на целия български народ.

Негово Светейшество Патриарх Неофит се радва на любовта на всички архиереи – членове на Светия Синод, на цялото православно изпълнение и, смея да кажа, на всеки български гражданин, без изключение. Най-доброто, което можем да направим за себе си е да го почитаме и слушаме, а най-доброто което сме длъжни да направим за него е да се молим за него и да го пазим. Защото макар и само пръв между равни, патриархът е олицетворение на цялата църква, на цялото общество и в този смисъл е символ и на Църквата, и на България. А символите трябва да бъдат пазени.

Единственото, което мога да кажа в заключение, и го казвам от все сърце, както от името на св. Синод, и от свое име е: щастливи сме, че Ви имаме за наш предстоятел, Светейши Владико и благодарим на Бога, че ни дарува с великата милост именно Вие да сте нашият Патриарх. Отправяме искрена и вседушевна молитва към Всеподателя Бога да Ви даде здраве, дълголетие и бодрост, та молитвено да призовавате Неговото благоволение върху този наш изстрадал, но благочестив народ, като се молите за спасението на душите на всички нас и да продължавате все така да ни смирявате, да ни учите на търпение и да ни вдъхвате смелост.

На многая и блага в лета, Святейший Владико!

+ Пловдивски митрополит Николай

http://www.bg-patriarshia.bg/news.php?id=283675